

Ó té duchaplné ironie! Od Ovidia až k Peroutkovi jedna dlouhá alej záchodů. — Anebo to není ironie? Pak stojíme se zbožným vzrušením před odhaleným tajemstvím: autor nám prozrazuje, kam ho políbila epigramatická (a asi kritická — viz inkriminovaný článek) múza. Apage Peroutka!

DAV            JULIUS FUČÍK            F. C. WEISKOPF

Pan Peroutka o Devětsilu a Seifertovi — skutečná eskamotáž o zdánlivé eskamotáži neboli když liberál si přečetl Na vlnách TSF neboli

Chesterton

Chesterton

Chesterton

PEROUTKA

PEROUTKA

PEROUTKA

tj. Čím větší vtip, tím menší imitace. Č. 14: Mládí nám píše, vtipná obhajoba poetismu, zřejmě vtipnější než postřehl redaktor revue. Č. 15: Peroutka dostává za otištěnou obhajobu nabacáno p. B. (Bassem), jenž od té doby, co ztratil hlas, zarůstá vousem opatrnictví a panliberalismu a mluví o Gellnerovi v plusquamperfektu. Z anarchismu zůstala láska k Tomanovi, za jehož pozdní verše sahá k nehorázným invektivám. Odpovídáme malou změnou: „Jestliže si blahobytné stáří libuje v krupičné kaši, jestliže má rádo své trepky, jestliže se rve na papíře s demonstranty, kteří ukázali, že hladová Internacionála je mocí a silou, jestliže napíše občas pod čáru svou neškodnou novelku, nechte je vyvádět; z mládí vyrostlo, když mu vypadaly cucáky. Ale když chce stáří poučovat mládí, je nutno je opatrně vzít, posadit do lenošky, vložit do úst dýmku a milosrdně přivřít dveře, neboť času vzdorují toliko pyramidy.“

(Pásmo 1, č. 11–12, květen 1925)